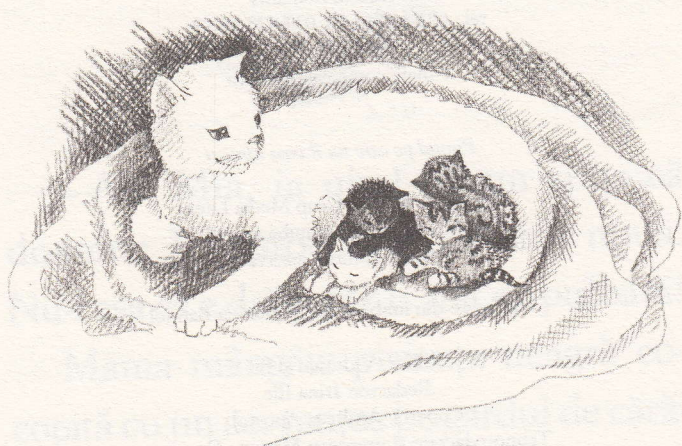

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

PISOIUL PE CARE NU ÎL VOIA NIMENI

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

– Ah, Mia, ia uite! Ți-am spus că doamna Johnston are o pisică nouă. Nu-i așa că e drăguță? E atât de pufoasă!

Mama mângâie pisicuța neagră cocoțată cu un aer țăntoș pe gardul de cărămidă din fața casei unde locuia doamna Johnston.

Emily, cea mai bună prietenă a Miei, o gădilă sub bărbie.

– E superbă!

Mama îi aruncă fiicei sale o privire plină de speranță, apoi oftă. Mia nici măcar nu ridicase ochii când ea și Emily mângâiaseră pisica. Privea în pământ și păși înainte, ca și când nici nu le-ar fi auzit.

Mama și Emily schimbă o privire îngrijorată și se grăbiră s-o ajungă din urmă. Emily locuia la câteva case depărtate, și fetițele mergeau de obicei împreună la școală. De când Leah, sora mai mare a lui Emily, începuse liceul, mamele lor și bunica Miei făceau cu rândul să le aducă la școală. Bunica locuia într-o mică aripă a casei unde-și avea reședința familia Miei și stătea cu ea cât timp părinții erau la muncă. Se mutase acolo cu câțiva ani în urmă, când fetița fusese o vreme bolnavă și nu putea rămâne singură acasă.

– Ne vedem mâine, Mia! îi spuse Emily când intră pe aleea din fața casei sale.

– Pa! Sună-mă dacă ai probleme la temă!

Mia era foarte bună la matematică, dar Emily se descurca mai greu. Tot drumul spre casă se văitase de tema pe care o primiseră.

Mia își scoase repede haina, o atârână în cuier și se grăbi sus în camera ei înaintea ca mama să înceapă iar cu nemai-pomenita pisică a doamnei Johnston. Auzi că o întreabă dacă se simte bine, dacă vrea să bea ceva sau să stea de vorbă, dar n-o băgă în seamă.

Pur și simplu nu voia s-o asculte. Până de curând nu-și dăduse seama cât de multe pisici locuiau pe strada ei sau întâlnea în drum spre școală. Acum, că

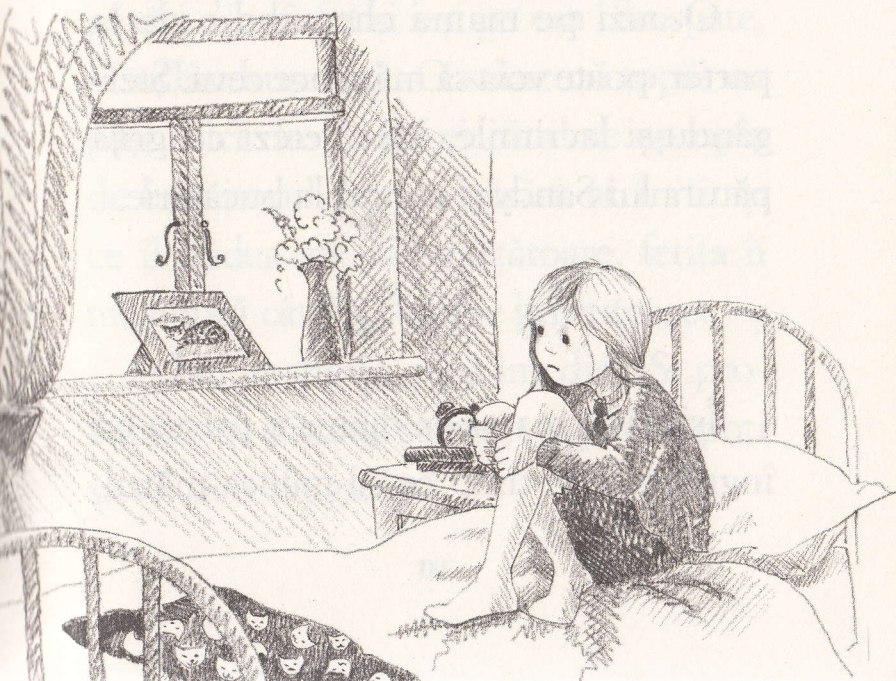
nu mai suporta să le vadă, păreau să fie peste tot.

Se trânti pe pat și se uită cu tristețe la pătura bleumarin pufoasă întinsă la un capăt al cuverturii. Avea un imprimuț cu fețișoare de pisică și în ea erau încă agățate ici și colo fire roșcate de păr. Sandy dormise întotdeauna pe ea, de când îl știa Mia. Fetița se trezea încă în toiul nopții cu impresia că fostul ei motan era acolo – uneori chiar întindea mâna să-l mângâie, așteptându-l să înceapă să toarcă somnoros când o simțea că se mișcă. Îi venea încă greu să creadă că Sandy nu mai este.

Se uită la fotografia de pe pervaz. Fusesse făcută cu vreo două luni și ceva în urmă, la începutul vacanței de vară, cu câteva săptămâni înainte ca Sandy să moară. Slăbise deja pe atunci, și îl duceau

Respect pentru oameni și cărți

la medicul veterinar, dar în ziua aceea părăsise să se bucure de soarele verii în curte, și Mia fusese sigură că avea să se întremeze. Privind acum înapoi, își dădea seama că totuși motanul nu sărise, nu zburdase în toate părțile și nici nu alergase după fluturi, așa cum făcea de obicei, ci șezuse pur și simplu pe iarbă, la soare. Dar ea nu voise să creadă că e ceva în neregulă cu el.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Mângâie pelicula de sticlă protectoare de deasupra fotografiei și și-l imaginează pe Sandy încolăcit în poala ei.

Cum putea mama să-i arate întruna alte pisici și să creadă că ea se va opri să le mângâie? Iar tata îi propusese chiar să meargă la adăpostul pentru animale, să caute un pisoi! Mia nu voia niciun fel de pisoi, niciodată. N-avea să-i caute niciodată un înlocuitor iubitului ei Sandy.

O auzi pe mama chemând-o de la parter: poate voia să mănânce ceva. Ștergându-și lacrimile, Mia netezi cu grijă pătura lui Sandy și coborî la bucătărie.

Își dădu seama că mama o privea cu îngrijorare în timp ce își mânca mărul,

Respect pentru oameni și cărți

și asta nu făcu decât s-o amărăscă și mai tare.

– Pot să mă duc în curte să pun mâncare pentru păsărele? întrebă ea, căutând un pretext să plece de acolo.

Știa că mama nu vrea decât s-o ajute, dar era în zadar, și, oricum, în câteva clipe avea să înceapă să discute iar despre pisoii sau dacă ar fi fost bine să ia un iepure, așa cum făcuse cu o zi în urmă.

Mia apucă punga cu mâncare pentru păsări din bufet și ieși pe ușa din spate, răsufând ușurată. O stăncuță țopăi cu pași mici din calea ei când se apropie de hrănitorul pentru păsări, și, în timp ce îl dădea jos din agățătoare, fetița îi murmură câteva cuvinte liniștitoare.

– Nu te speria, plec imediat. Și probabil c-au să cadă semințe și pe jos, poți să vii să le ciugulești.

Vărsă semințele înăuntru, apoi atârână hrănitorul la loc și se cocoță pe un braț al băncii, tremurând ușor în soarele de toamnă. Nu voia să intre încă în casă.

Dintr-odată, simți pe mână un botic umed și sări cât colo, copleșită fără voia ei de o speranță prostească.

Dar, când se întoarse, nu-l văzu pe frumosul ei Sandy. Era o pisică albă, durdulie, cu ochi albaștri, și Mia o recunoscuse imediat: Silky, pisica lui Emily.

– Bună, Silky! șopti ea. Te-ai cam rotunjit, frumoaso! Emily n-ar trebui să-ți mai dea atâtea bobite.

Silky se frecă de ea cu gingășie. Pisicile o plăceau întotdeauna pe Mia, și, oricum, Silky o cunoștea bine, căci fetița își petrecea o grămadă de timp în casa prietenei sale. Îl cunoscuse și pe Sandy,

deși el o gonise întotdeauna când ea venea în curtea lui.

Da, în curtea aceasta.

Mia înghiți în sec și o împinse ușurel pe Silky la o parte, apoi se întoarse cu pas repede în casă.